

N:o 17.

Ank. till Riksd. kansli den 17 febr. 1893, kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt förslag om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning i syfte af nedsättning af statens embets- och tjenstemäns löner m. m.

(1:a och 2:a U. A.)

Uti en inom Andra Kammaren af herr *Ollas A. Ericsson* väckt motion (n:o 17) har föreslagits, att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta, om möjligt redan till nästa lagtima Riksdag, verkställa utredning, huruvida och i hvad mån statens embets- och tjenstemäns löner skulle med hänsyn till nu rådande förhållanden kunna nedsättas, deras pensionsafgifter dels omregleras och dels antingen förhöjas eller också deras pensioner nedsättas, äfvensom, genom förenkling i åtskilliga administrativa och exekutiva verk och inrättningar, en del embetsmannaplatser helt och hållet indragas; och att Riksdagen till bestridande af utgifterna för denna utredning måtte ställa till Kongl. Maj:ts förfogande ett förslagsanslag å 5,000 kronor.

Beträffande de skäl, motionären anfört till stöd för sitt förslag, hvilket synes närmast föranledt af önskan att, med afseende å den beslutade ökningen i utgifterna för försvaret, söka nedbringa statsverkets utgifter på andra håll, får utskottet hänvisa till motionen.

Delande motionärens åsigt om nödvändigheten att på alla statsförvaltningens områden iakttaga sparsamhet, har utskottet funnit syftet med ifrågavarande motion beaktansvärdt. Att omellertid, hvad först angår embets- och tjenstemännens löner, nu, sedan under de två sista årtiondena vidlyftiga lönerregleringar icke utan stora svårigheter och

Bih. till Riksd. Prot. 1893. 4 Saml. 1 Afd. 13 Häft.

kostnader genomförts, föranstalta om nya sådana, omfattande alla statens embets- och tjänstemän, synes utskottet icke leda till det resultat, motionären afsett. Dels skulle nemligen de nuvarande tjensteinnehafvarne, hvilka ju äfven af sina löner lemna ökade bidrag för bestridande af de ökade utgifterna för försvaret, icke drabbas af de förändringar i afseende å aflöningen, som nya löneregleringar möjligen skulle innebära, dels skulle till äfventyrs de värden å lifsförnödenheter, som nu råda, icke längre förefinnas, då nya löneregleringar skulle efter vederbörliga utredningar beslutas och tillämpas. Deremot synes Riksdagen böra, när helst fråga framkommer om partiella löneregleringar eller inrättande af nya tjänster, på det noggrannaste i hvarje särskildt fall afväga behofven.

Hvad åter särskildt frågan om statens pensionsväsen angår, torde någon framställning från Riksdagen om utredning af dithörande förhållanden i syfte att åstadkomma besparingar nu icke vara erforderlig, enär detta ämne redan är föremål för behandling af en komité, som med anledning af Riksdagens framställning af Kongl. Maj:t blifvit tillsatt med uppdrag, bland annat, att utreda i hvad mån och på hvad sätt genom omorganisation och förening af flere eller färre nu befintliga pensionsinrättningar och indragningsstater eller annorledes genom förändring af nu gällande bestämmelser och vilkor för pensionering af statens civile embets- och tjänstemän och af deras efterlemnade enkor och barn ej mindre förenkling i förvaltningen jemte stadigvarande kontroll och garanti rörande härför erforderliga penningemedel än ock lindring i statsverkets utgifter för sagda pensionering må kunna åstadkommas.

Med anledning häraf hemställer utskottet,

att Herr Ollas A. Ericssons motion ej må föranleda någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 17 februari 1893.

På statsutskottets vägnar:

GUSTAF SPARRE.